

Bang voor een flop

‘Laat maar. Druk het maar niet,’ zeg ik.

De redacteur van de uitgeverij die me begeleidt bij het schrijven van mijn boek is even stil aan de andere kant van de lijn.

‘Druk wat maar niet?’ vraagt ze dan. ‘Moet het voorwoord eruit, bedoel je?’

‘Nee, dat boek. Druk dat hele boek maar niet. Wie wil dit nou lezen?’

Weer is het stil.

‘Dit wordt niks,’ raas ik verder. ‘Hier zit toch helemaal niemand op te wachten? Mijn gezeur over postnatale depressie; dat heeft bijna niemand.’

Mijn redacteur komt weer tot leven. ‘Jawel, dat is juist het hele punt. Zo’n tien procent van de moeders heeft er last van. Maak je nou maar geen zorgen, Les. Je hebt echt een verhaal te vertellen. Ik weet zeker dat heel veel mensen er wat aan hebben.’

Jaja, gelooft ze het zelf? Het wordt vast een heel grote flop. Heb ik voor niks mijn hele hebben en houwen op tafel gegoooid. Gênant gewoon.

Mijn redacteur zegt nog een paar bemoedigende woorden, maar ik hoor ze eigenlijk al niet meer. Wanneer ik ophang, heb ik buikpijn. Ik ben veel te open geweest: de

scheiding van mijn ouders, vriendjes van vroeger, discussies met vriendinnen, hoe ik het doe als moeder, mijn relatie met Goof; alles staat geschreven in mijn boek. Kon ik maar in bed gaan liggen tot het voorbij is, met de dekens ver over mijn hoofd.

Mama huilt harder komt binnen op nummer 3 in de bestsellerlijst. Mijn uitgeverij is dolenthousiast. Zelf voel ik er niet zoveel bij. Het boek is een week uit en niemand lijkt het te lezen. De verkoop gaat goed en dat is natuurlijk heel leuk, maar ik wil dat mensen mijn verhaal ook daadwerkelijk tot zich nemen, dat vrouwen er steun in vinden; daar gaat het me om.

Het voelt belachelijk dat ik onderweg ben naar een boekwinkel voor een signeersessie. Ik bedoel, een signeersessie met 'Echte Gooische moeder' Leslie Keijzer: who cares? Ik ga alleen omdat mijn uitgever het wil. Het scheelt dat het in mijn eigen Amstelveen is. Als ik er een uur voor in de auto had moeten zitten, had ik mezelf nog lachwekkender gevoeld.

'Hai, wat leuk dat je er bent, loop maar met me mee.'

De mevrouw van de boekwinkel brengt me naar een tafel naast de koffiehoek. Daar liggen mijn boeken in dikke rijen opgestapeld. Zo lijkt het heel wat.

'Wat leuk!' zeg ik. Ik kijk om me heen en zie weinig mensen op deze dinsdagmiddag. 'Ik ben benieuwd hoeveel mensen er komen.'

De mevrouw glimlacht vriendelijk. 'Dat zal wel loslopen. Je boek doet het goed, hoor.'

Vanuit de koffiehoek word ik meewarig aangekeken door nietsvermoedende klanten. Ik zie ze denken: wie denkt deze meid wel dat ze is? Ik zou willen zeggen dat ik

ze begrijp, dat dit niet mijn idee was.

‘We hebben deze statafel voor je neergezet,’ zegt de mevrouw van de winkel. ‘Kan ik nog iets te drinken voor je halen?’

‘Een kopje thee graag,’ zeg ik. ‘Maakt niet uit welke smaak.’

‘Komt eraan.’ Met opgewekte tred loopt ze naar de koffiehoeke, nog vol vertrouwen in een succesvolle sessie.

Bij mij daalt de verwachting met de minuut. Elke keer als er iemand mijn kant op loopt, ga ik rechtop staan. Komt die mevrouw met dat korte haar voor mij? We maken even oogcontact. Ze loopt verder naar de kinderboeken. Die jonge vrouw met kinderwagen dan? Nee, ze ziet me niet eens. Zo gaan er heel wat minuten voorbij zonder dat een kip zich meldt. Alles waar ik bang voor was komt uit: het boeit niemand. Nu dat zo pijnlijk duidelijk is kan ik er alleen maar de humor van inzien. Kijk me hier nu staan, omringd door hoge stapels van mijn eigen boek. Ik grinnik.

Na enige tijd komt er een moeder met een dochter van een jaar of acht aangelopen. Ze blijken echt voor mij te komen en hebben zelfs een paar cadeautjes voor me meegebracht.

‘Wat ontzettend lief!’ Maar echt.

Het meisje kijkt me glunderend aan.

‘We kijken altijd samen naar *Echte Gooische Moeders*,’ zegt de vrouw. We keuvelen wat over het programma. Over mijn nieuwe tattoo, mijn kinderen en over de bruiloft van Bo. Daarna vertrekken ze met een gesigneerd boek. Ik ruik aan het zeepje dat ze me cadeau hebben gegeven. Lekker.

Iets later komt er een jonge vrouw naar me toe. Ze heeft anderhalf uur gereisd om hier te komen, vertelt ze. Verlegen geeft ze me haar exemplaar van mijn boek.

‘Anderhalf uur? Jeetje joh, ik voel me vereerd.’ Ik probeer haar moeite te belonen door een langer gesprek aan te knopen. Ik heb toch de tijd.

‘Nou, dat was inderdaad wat rustig, hè,’ zegt de winkelmedewerkster wanneer het uur erop zit. Voorzichtig peilt ze mijn stemming.

Ik haal mijn schouders op. ‘Het was te verwachten,’ zeg ik zo luchtig mogelijk. ‘Het is echt oké.’

Buiten bel ik Goof. ‘Tso, ik héb het toch druk gehad. Sjongejonge, zeg!’ Ik moet keihard lachen.

Huilen voor een volle zaal

In grote haast kom ik aan. Mijn haar is niet gewassen, ik heb geen bijzonder leuke kleren aan en ook mijn make-up heeft weleens beter gezeten. Ik ga naar een avondje dat is georganiseerd door een boekwinkel in Roelofarendsveen. Na mijn signeersessie in Amstelveen heb ik weinig verwachtingen. Zeg maar: nul. Het is dat deze avond al een tijd staat ingepland, anders had ik liever afgezegd. Eén gênante vertoning per week is wel genoeg.

Vera, mijn manager, staat me op te wachten bij de ingang.

‘Huh, is het een restaurant? Het zou toch in een zaaltje zijn?’ zeg ik. Moet ik als een soort *diner act* optreden met mijn zielige verhaal? Ik krijg het warm.

‘Ja, maar dit is het niet, hoor,’ zegt Vera, die blijkbaar al even binnen was. ‘Het theaterzaaltje zit hierachter. Kom maar mee.’

Theaterzaaltje? Lees je toch eens wat beter in, Les.

Binnen wordt gezellig getafeld door de aanwezige gasten. Even verderop staan een paar mensen van de organisatie me op te wachten. We schudden handen en ze zeggen dat het heel fijn is dat ik er ben.

Wanneer ik achter hen aan loop, mompel ik tegen Vera: ‘We gaan gewoon praten over mijn boek toch? Ik hoefde

niks voor te bereiden?’ Zul je net zien dat er een hele presentatie van me verwacht wordt. Met bijbehorende cijfers en al.

Vera stelt me gerust: ‘Het is een uurtje praten, gewoon vragen beantwoorden.’

Nog steeds geen zaaltje te bekennen. Een dame van de organisatie zegt: ‘Je moet via de wc een andere deur door. Dan kom je in een kamertje bij de coulissen, naast het podium.’ Ze loopt met Vera en mij mee naar de toiletten en maakt een deur open. In het kamertje staat een technicus op me te wachten. Of hij een microfoontje bij me mag opplakken. Ik krijg zo’n klein, huidkleurig ding op mijn wang. Dit voelt wel heel professioneel ineens. Vanuit de kleine kamer loop ik naar de coulissen. Het is donker. Er klinkt luid geroezemoes, alsof zich aan de andere kant van het podium een hele groep mensen bevindt.

‘Hoeveel mensen passen er in het zaaltje?’ vraag ik.

‘Tachtig man,’ zegt de dame. ‘Het zit helemaal vol. Nou, succes, hè?’

Tachtig? Veel tijd om aan het idee te wennen heb ik niet, ik hoor dat ik word aangekondigd door een vrouwenstem. ‘En hier is ze dan, de auteur van *Mama huilt harder...* Leslie Keijzer!’

Ik kom op en iedereen begint luid te applaudiseren. Dit heb ik nog nooit meegemaakt, wat bizar. Ik zwaai en ik lach. De vrouwelijke interviewer geeft me een hand. We gaan zitten op de stoelen die klaarstaan.

‘Leslie, welkom, hartstikke fijn dat je hier vanavond naartoe wilde komen. Mensen kennen jou natuurlijk van *Echte Gooische Moeders*, waarin er ook al aandacht was voor jouw postnatale depressie. Laten we even kijken...’

Achter me licht een groot scherm op. Ik draai mijn hoofd

om het goed te kunnen zien. Er volgt een compilatie van al mijn verhaallijnen in de serie: ik huilend voor de camera, huilend met Moises als baby, ik met vlakke stem over het moederschap. Het vliegt me aan. Voor ik er erg in heb veeg ik de tranen van mijn wangen.

De interviewster is goed. Ze stelt fijne vragen en ik voel me op mijn gemak. Vanuit de zaal, die voor 98 procent uit vrouwen bestaat, komen mooie reacties.

‘Ik wil je bedanken voor je eerlijkheid,’ zegt een vrouw met donker haar. ‘Ik heb altijd mijn mond gehouden en pas jaren later beseft ik dat me dat alleen maar eenzamer maakte.’

Een andere vrouw zegt: ‘Door jouw verhaal te lezen, begreep ik dat ik lang niet de enige ben. En dat ik niet gek ben.’

Het klinkt wee, maar ik word er helemaal warm van. Dat ik hier nu sta, na al die jaren in mijn donkere grot, met al die vrouwen om me heen; het doet heel veel met me. Tegelijkertijd voelt al hun aandacht ongemakkelijk. Wie ben ik nou helemaal?

Na een uurtje praten, huilen en lachen zit het erop. ‘We willen je heel hartelijk bedanken voor je openheid, Leslie. Niet alleen in je boek, maar ook tijdens deze avond,’ zegt de interviewster. ‘Lieve mensen, geef haar nog een hartelijk applaus!’

Onhandig sta ik op. Ik zwaai wat, voel me net koningin Máxima op staatsbezoek. Ik krijg een mooie bos bloemen.

Na afloop word ik in het café aan een tafel gezet om te signeren. Het contrast met de boekhandel in Amstelveen kan haast niet groter. De bezoekers hebben zich in een rij opgesteld en blijken allemaal mijn boek bij zich te hebben.

Ik kan niet alleen maar ‘liefs, Les’ opschrijven, dus ik

vraag aan iedereen hoe ze heten, hoe het gaat. En dan komen de verhalen.

‘Ik heb het ook gehad,’ vertelt een vrouw van mijn leeftijd met blond haar. Ze kan haar tranen met moeite bedwingen. ‘Het is echt verschrikkelijk, hè, je gaat door een hel. En niemand snapte me. Ik snapte mezelf niet eens.’

De volgende: ‘Vooral de bevalling vond ik zwaar. Dat iedereen in het ziekenhuis maar aan je zit, wat jij ook beschrijft. De eenzaamheid ook, dat niemand je begrijpt.’

Wat ook veel vrouwen zeggen is dat ze gék worden van het advies om te wandelen. Alsof dat het beter zou maken. ‘Ik wil niet wandelen.’ Die zin hoor ik minstens tien keer.

Ik knik en ik knik en ik praat nog meer. Ik ga zo vaak op de foto dat ik pijn in mijn kaken krijg van het glimlachen. Iedereen krijgt aandacht van me, ik mag dit niet afraffelen. De keren dat ik ‘liefs, Les’ onder mijn persoonlijke boodschap heb geschreven is niet te tellen.

Vera komt naast me staan. ‘Gaat het nog? Zullen we er zo een eind aan breien?’

Er staan nog vrouwen te wachten, Vera ziet me kijken. ‘Je mag het best wat korter houden,’ zegt ze zacht.

Hoe doe je zoiets? Mij lukt dat niet. Niet nu.

Nadat ik alle boeken heb gesigneerd geef ik de bos bloemen die ik heb gekregen aan een vrouw die bij de bar staat na te praten met een vriendin. De tranen springen haar in de ogen. We zeggen niet veel tegen elkaar, begrijpen elkaar zo ook wel.

In de auto voel ik hoe moe ik ben. Of eerder: hoe leeg. Hoe bijzonder ook, dit soort avonden moet ik niet te vaak doen. Dan ben ik binnen de kortste keren weer depressief. Mijn hele verhaal heb ik opnieuw opgerakeld, ik heb (op groot scherm) de beelden bekeken die erbij horen. Ze

raakten me als mokerslagen. Ben ik eindelijk gelukkig, gaat het wéér hierover. Daar heb ik geen seconde bij stilgestaan toen het boek af was. Ik dacht: hierna is het voorgoed klaar. Ik realiseer me dat het precies andersom is. Nu mijn verhaal in de wereld is, kan het nooit meer terug in de fles.